

951104-1

Identita ve logickém (a matematickém), tj. formalizovaném smyslu nemá velký filosofický význam, je spíše pouhou trivialitou. Naproti tomu eminentní závažnost má identita v netriviální, vysloveně filosofickém smyslu. Zatímco ona první je reliktem řecké relativizace či přímo popření dějovosti a tedy také času, filosoficky smysluplné identity je třeba vždy znovu aktivně dosahovat (a nejednou za vynaložení velkého úsilí). Protože tato skutečná identita může být jen výsledkem o ni usilující a k ní zaměřené aktivity, je bytostně svázána s časem: jakákoli aktivita potřebuje čas, aby se mohla rozvinout. Identita proto není záležitostí nějaké „podstaty“ (substance ve smyslu toho, co „stojí pod“, quid substat), ba není to ani žádné Wesen, tedy česky „bylost“ (ve smyslu toho, čím něco bylo a ještě nyní jest). Identita je cílem, úsilí o identitu je télické, interpretace identičnosti musí být méonotologická a interpretace směřování k ní je nutně teleologické.

(Písek, 951104-1.)